

Lucie Hříšná

MŮJ TAJNÝ ŽIVOT

Skutečný příběh luxusní společnosti

MŮJ TAJNÝ
ŽIVOT

Lucie Hříšná

MŮJ TAJNÝ ŽIVOT

Skutečný příběh luxusní společnosti

 Fortuna
Libri

Copyright © Lucie Hříšná, 2019

Cover design © Pavlína Černá, 2020

Cover Illustration © Maksim Shmeljov / Shutterstock, 2020

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, 2020

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Kniha není fikce. Ovšem všechna jména jsou vymyšlená,
místa upravená a události interpretované
s náležitou dávkou literární stylizace.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu vydavatelů.

ISBN 978-80-7546-257-2

HELENA

„Aha, a to se studuje na vysoké, jo? No, to ti tam psát nebudu... Zkrátka, jsi studentka, a když tak jim to pak vždycky vysvětlíš na schůzce.“

Polkla jsem všechna slova, která mi v tu chvíli přišla na mysl, a jen se lehce usmála. Helena mi je nesympatická od prvního podání ruky. Přestože je nenalíčená, působí nepřírozně, až uměle. A teď zjišťuji, že je navíc pitomější, než jsem si myslela... Samozřejmě jsem nečekala, že se mnou majitelka eskortní agentury na schůzce bude probírat integrační procesy, ale že nemá ani obecné povědomí o oboru, který studuji, mě více než překvapilo.

Helena už poněkolkáté během našeho setkání sklopí oči k jednomu z pěti telefonů, které si bez ostychu vyskládala v kavárně na stůl. Mám chuť odejít. Kromě toho, že není nejchytřejší, tak se naprosto neumí chovat. Dorazila o půl hodiny později a teď tu už nějakou dobu sedíme,

ale zatím jsem se nedozvěděla vůbec nic, protože neustále esemeskuje...

Na druhou stranu, z těch všech, které jsem za tenhle rok potkala, vypadá stále nejlépe. Na inzeráty odepisuju už půl roku každý den. Poctivě projíždím všechny možné inzertní portály. Zpočátku jsem si inzeráty vybírala a odpovídala jenom na ty, které mi přišly nejzajímavější. Po dvou měsících jsem však svá kritéria zmírnila a od minulého měsíce už odpovídám téměř na každý nový inzerát, který se tam objeví. Je to stále dokola to samé. Všichni hledají luxusní společnosti, doprovod na nejvyšší úrovni...

Slibují nadstandardní výdělků, cestování na exotická místa. Pak mi také do e-mailu chodí nabídky na práci na privátu nebo v nočním klubu...

Nejhorší ze všech schůzek, které jsem absolvovala, byla ta s Milošem. Měli jsme dohodnuté setkání nahoře na Václaváku u koně. Zavolał mi, že nemá kde zaparkovat, ať si k němu nasednu, že to probereme v autě. Strašně jsem se bála. Naštěstí dodržel, co slíbil, a skutečně pouze popojel o několik metrů a zůstal stát na místě pro zásobování...

Strávila jsem u něj v autě asi deset minut, které mi přišly jako celá věčnost. Sice měl luxusní mercedes, ale byl to obtloustlý, ušmudlaný polocikán, který vlastnil byt na Vinohradech, kde ve čtyřech pokojích provozoval privát... Mluvil, mluvil, mluvil... Nevšímal si mého čím dál vyděšenějšího výrazu. Svůj sáhodlouhý monolog zakončil větou, že můžu začít v podstatě kdykoliv, holky se točí na dvě směny, je jich tam vždycky šest, ale já jsem hezká, navíc

nová, takže nemusím mít strach, rozhodně si prý vydělám. Sedm až osm klientů denně nebude problém. Říkal, že si bere půlku, ale příplatky jsou celé moje. Nechápala jsem, o jakých příplatcích mluví, ale rozhodně jsem věděla, že nechci mít sedm chlápků denně. Z té představy se mi navalilo rovnou...

Když jsem ho upozornila, že mám zájem spíše o setkání s cizinci na hotelových pokojích, protože mluvím perfektně anglicky, odpověděl, že samozřejmě občas nějaký zavolá a on pak holky na hotel odveze...

V porovnání s těmito neúspěšnými pokusy najít práci spolence pro cizince se mi Helena vlastně jeví jako nejlepší řešení. Podle neustále pípajících zpráv lze navíc usoudit, že schůzky asi skutečně zprostředkovat umí.

„Promiň, dneska toho máme hrozně moc,“ vytrhla mě z myšlenek.

„Ježíš, ono už bude jedenáct? No, tak to musím za chvíli letět...“

Chtěla jsem se zeptat na spoustu věcí, ale abych nepůsobila, že jsem úplně mimo, tak jsem zatím mlčela... Jenže jsem se nic nedověděla, proto jsem nabrala odvalu a nasměle se zeptala:

„Vždyť já vůbec nic nevím, nic jsi mi neřekla.“

„Jak nevíš? Potřebuješ fotky, pošlu tě k fotografovi. Ruda je nejlepší, vyfotí tě, a pokud na to nemáš peníze, strhnu ti to z prvního kšeftu.“

„Když pro tebe cokoliv budu mít, pošlu esemesku. Snaž se na ni odpovědět co nejdřív...“

„Když mi něco potvrdíš, беру to, že to platí. Chod' včas a nekraď mi klienty, protože to stejně zjistím!“

„A to je asi všude stejné,“ dodala s afektovaným smíchem.

„Ježíš, ty jsi vlastně nová, vid'?“ Snad poprvé za dobu, co jsme proti sobě seděly, mě začala vnímat a možná se i zamyslela, kdo jsem a co jsem jí psala v e-mailu.

„Tak víš co? Já tamhle vyřídím Báru, to bude rychlovka, ta stejně musí být za půl hodky v hotelu, a pak to všechno společně probereme. Já dneska fakt strašně nestíhám.“

A zatímco hříva blondatých vlasů odvlála o pár stolů dál, zůstala jsem sama. Nesnáším tenhle pocit – hloupá blbka z vesnice, která nic neví a nezná. Vždy chodím včas a mám vše pečlivě nachystané. Na gympl mě vzali pochopitelně bez přijímaček, přijali mě i na všechny vysoké školy, na něž jsem se hlásila... Nemám problém se naučit a nachystat na cokoliv, jen to musím vědět. Vážně jsem se snažila zjistit co nejvíc informací. Doprovod, eskort, luxusní společnice jsou v mém internetovém prohlížeči nejvyhledávanějšími slovy za posledního půl roku. Ať jsem ale hledala sebevíc, stále prostě nevím, jak to celé funguje... A jsem čím dál nervóznější. Když se budu ptát té podivné Heleny moc, bude to nejspíš špatně, a když se nezeptám vůbec, tak tu asi ani nemusím sedět...

Zajímalo by mě, jestli kdysi také dělala společnici. Asi ano, jak jinak by se k tomu dostala...

„Dáte si ještě něco?“

„No, já ještě čekám,“ vykottám překvapeně. „Ještě vodu, a prosím vás, kde máte toaletu?“

„Jste u nás poprvé?“ usmívá se na mě mladý číšník.

Super, takže i pingl poznal, že sem nepatřím. Možná chtěl flirtovat? To je jedno, on je to poslední, čím se právě teď hodlám zabývat...

Strašně nerada chodím na toalety, když nevím, kde jsou. Vlastně hrozně nerada chodím na jakákoliv místa, která neznám. Jsem vždy nervózní a přijde mi, že na mě všichni koukají, když procházím... Ale s tímhle přístupem asi těžko získám, co chci. Zhluboka se nadechnu a vydám se za roh na toalety. Kavárna kousek od Sřeleckého ostrova je i přes dopolední hodiny plná k prasknutí. Je tu spousta cizinců, někteří si dávají ještě pozdní snídani...

Potřeby svého močového měchýře zvládnou potlačit, chci vědět, jak vypadá ta Bára... Konečně je vidím, Helena sedí zády ke mně, takže mám dost času prohlédnout si holku, která sedí proti ní... Je zajímavá, černovláska s extrémně dlouhými vlasy... Tak to je průšvih, protože já mám odjakživa vlasy jemné, a ještě poměrně krátké. Jestli bere jenom dlouhovlasé bohyně, tak mám smůlu.

Je výrazně nalíčená, má velké oči, ale celkově není úplně nejkrásnější... Možná jsem hezčí, mám jemnější rysy... Tvar obličeje, lícní kosti a rty mi chválili na všech fotomodelingových castinzích, které teda také nebyly nijak extra úspěšné, ale...

„Jsem zpátky, kočko!“

* * *

Opět se pokusím o falešné pousmání. Doufám, že to působí alespoň trochu přívětivě. Nechápu, proč mi někdo, koho vidím poprvé v životě, už počtvrté řekne kočko, ale možná je to lepší než ježíši, kterým jinak začíná každou druhou větu...

„Fajn, takže ti domluví focení. Bude tě fotit Ruda, má nejlepší fotky, na ně všechny holky dobře vydělávají. Už zase zdrazil, ale pro nás fotí pořád za dvanáct tisíc.“

Zaplatím to. Dáš mi to postupně z výdělků. Jsi hezká, štíhlá, mladá a hlavně nová, takže to bude hned...

U focení bude i vizážistka, takže přijď nenamalovaná s umytými vlasy.“

Při pohledu na moje vlasy přimhouří oči a nespokojeně pronese: „No, ty vlasy, měla bys s tím něco udělat. Jo, a taky prsa. Máš super postavu, ale kozy to prostě chce...“

Teď to nafotíme takhle. Vem si s sebou nějaký prádlo, hezký šaty, boty, na místě toho taky spousta je, něco s fotografem vymyslíte...

Až budu mít fotky, dám ti je na web a budou ti chodit esemesky.

Jasný?“

„Jasný,“ zamumlám. „A jak jsi to, prosím tě, myslela s těmi vlasy?“

„Nech si to prodloužit. Až budeš mít dlouhý hustý vlasy, budeš vydělávat dvakrát tolik, a když si pak necháš udělat prsa, tak se ti to znovu zdvojnásobí. Takhle to funguje, ber to jako vstupní investici. Na focení ti teď asi dají příčesky, ale pak to koukej co nejdřív vyřešit. Na schůzky chod’

vždycky včas. Když nebudeš stíhat, tak mi napiš. Pokud je výtah na kartu, tak ti dám vědět a klient tě vyzvedne před hotelem. Jinak chodiš rovnou na pokoj.

Peníze si vždycky nech dát rovnou na začátku, nikdy je nepočítej před klientem, protože je to neslušný. Spočítej si je hned, jak se půjdeš do koupelny umýt, pak mi pošli esemesku, že je vše o. k... V SMS ti vždycky napíšu celou částku, kterou dostaneš, čtyřicet procent je pro mě. Vždycky ti napíšu, kde se setkáme.“

„Rozumím. A to cestování a meetingy v zahraničí, jak jsi o nich psala v inzerátech?“

Helena si olízne ret a znovu mě propíchne očima. Jestli mi předtím věnovala minimální pozornost, teď mi to vynahrazuje a zkoumá každý milimetr mého těla...

„Podívej, jsi hezká, ale takových je spousta. Když budeš dobrá se super servisem, tak určitě pro tebe cestování mít budu... Teď potřebuju vidět, že funguješ, a vědět, že jsi spolehlivá. Dej tomu čas. Když u mě Bára před rokem začínala, tak rozhodně takhle nevypadala. Je to na tobě, ale myslím, že na to máš,“ dodala smířlivě a ubezpečila mě, že si všimla mé špionážní akce cestou na záchod. Takže úplně pitomá nebude...

„Ježíš, tak já musím letět. Dotazník ohledně servisu ti pošlu do e-mailu, píšeme si esemesky, ju? Pa pa pa, kočko. A účet nech na mě.“

Helenu jsem nemohla dostat z hlavy celé odpoledne, kdy jsem byla na přednášce. Obvykle mi nedělá problém se soustředit, ale tentokrát jsem vůbec nedávala pozor.

* * *

Zabraná do svých myšlenek, jestli se mi Helena vůbec někdy ozve, kdy bude to focení a kdy vůbec můžu čekat první práci, jsem se odebrala jako každý podvečer na kolej. Dvanáct tisíc za fotky, to je víc než moje kapesné na dva měsíce, ze kterého si platím naprosto vše. Co když nebudu mít vůbec žádnou práci a budu muset Heleně ty peníze vrátit? Nebo se mi Helena třeba taky neozve, vypadala děsně neorganizovaně, možná už na naše dnešní setkání v té krásné kavárně u mostu Legií zapomněla.

KAREL

„Můžeš dnes ve 22 hodin? Na dvě hodky, full servis,“ pípne mi smska od Heleny.

„Ahoj, promiň, nemůžu.“ To je moje obvyklá odpověď poslední tři týdny.

„Chceš teda ještě pracovat, ať to neposílám zbytečně???“

Já chci, Heleno, ale Karel nechce... A vypadá to, že on se o mě, na rozdíl od těch tvých super nabídek na hodinu či dvě po pražských hotelech, postará. Nebo v to alespoň doufám. Samozřejmě, že tohle jí nenapišu...

„Chci si dát na chvilku pauzu. Pokud máš čas, ráda ti to na kafi vysvětlím.“

„Nemusíš. Ozvi se, až přestaneš randit.“

Cože, ona něco tuší? Karel mi kladl na srdce, ať jí hlavně nic neříkám, ať nikomu nic neříkám... Což jsem samozřejmě dodržela.

„Smazala jsi to číslo?“

„Prosím?“

„No, jestli jsi smazala to její číslo? Půjč mi telefon, raději ji zablokuju, ať už tě nikdy neotravuje, andílku můj... Nechápu, proč ti pořád píše, je pořád stejně otravná. Pojd' ke mně,“ dodá Karel o poznání přívětivěji.

Píše mi, Karle, protože jsi nebyl jediný klient, kterého jsem přes ní potkala. Ano, byl jsi první, ale rozhodně ne jediný, což ti teda nemám v plánu nikdy přiznat... Takže raději poslušně položím hlavu do jeho náruče. Jsou chvíle, kdy je mi strašně skvěle, jsem ráda, že jsem ho potkala, a vlastně si přeju, ať to nikdy neskončí. Jako když jsme byli v Římě nebo tenkrát na lodičkách na Vltavě.

To bylo naprosto perfektní sobotní odpoledne, procházeli jsme se po nábřeží, drželi se za ruce. Bylo krásně, a když Karel zjistil, že jsem ještě nikdy nebyla na šlapadlech, rozhodl se, že to musí neprodleně napravit... Nejdřív jsme teda zašli koupit víno do jednoho italského obchůdku, protože u šlapadel prý prodávají patok... „Kvůli tobě, lásko, všechno, ale na šlapadla mě bez pořádného pohonu nedostaneš.“

Tak jsme objížděli Střelecký ostrov, popíjeli a Karel mi pořád dokola vyprávěl, jak jsem krásná a úžasná.... Karel mě chválí často, hlavně když jsem oblečená a učesaná podle jeho představ. Říká mi, že jsem jeho andílek, láska, zlatíčko.

Pak ale udělá něco takového jako před chvilkou a já si říkám, jestli je tohle to, co vážně chci. Chci se nechat kontrolovat? Bez možnosti o čemkoliv rozhodovat? Respektive

přece vím, že chci víc.... Já tedy nechci víc, než je tohle. Chci tenhle krásný byt, akorát v něm chci bydlet, a ne sem jen chodit přespávat. Vlastně – chci tu bydlet s Karlem a poslouchat ho na slovo jako pejsek?

Nakonec nevydržím se ho nezeptat. Stokrát jsem si řekla „neptej se“, ale nakonec tu otázku stejně položím, i když se tím vlastně shodím.

„Karle, ty jsi měl od Heleny někoho přede mnou?“

Je mi jasné, že si nějaké holky musel objednat. Proč by jinak říkal, že je pořád stejně otravná? A hlavně proto mi několikrát zdůrazňoval, ať jí nic neříkám...

„Ne. Jak tě to vůbec napadlo, zlatíčko? Říkal jsem ti přece, že jsem chtěl být po rozvodu sám. Když pak na mě vyskočila ta tvoje fotka, chtěl jsem tě poznat, a to jsem ještě netušil,“ podívá se mi dlouze do očí, „že se do tebe tak strašlivě zamiluju.“

„A já do tebe,“ zalžu pohotově.

Nikdy jsem si nemyslela, že dokážu takhle skvěle klamat, lhát, aniž bych se začervenala nebo dokonce zastyděla. Přišlo to nějak samo, přirozeně... Určitě jsem se nějakými drobnými lžemi snažila vykrotit jako dítě z průšvihů, to dělají asi všechna děcka. Už si to konkrétně nepamatuju, ale vím, že nám máma pořád opakovala, že lhát se nemá, a to samé nám opakovali na hodinách náboženství. Poprvé jsem zalhala Davidovi, když mě ve třetíku na gymplu přivedl k nim domů a ukazoval mi jejich prvorepublikovou vilku. Nevím, z čeho jsem byla vyděšená víc, jestli z jeho příšerné matky a celé té hry na továrnickou honoraci či

z představy, že bych takhle mohla taky jednou skončit. Ale nechtěla jsem jít sama na maturitní ples, takže jsem všechno chválila a hlasitě obdivovala...

Stejně tak lžu a obdivuju vše i dnes, tentokrát však Karlovi, který už spokojeně oddychuje vedle mě, netuše, že ho bedlivě zkoumám a přemítám nad nesmrtelností chrousta...

Byla jsem tak strašně nervózní a natěšená zároveň, když jsem se s ním poprvé měla setkat. První klient, první meeting. Helena by ze mě měla radost. Nejenom, že jsem nepřišla pozdě, jak mi kladla na srdce, ale stepovala jsem před restaurací už o půl hodiny dříve. Karel dorazil včas, určitě mě musel vidět, jak postávám okolo, s úsměvem mi podal ruku a celý večer byl neuvěřitelně milý a pozorný. Vyprávěl o sobě, o rozvodu a potom se vyptával, co studuji, proč jsem si tenhle obor zvolila a šla ho studovat do Prahy místo do Brna, kam to mám blíž, co v životě chci... Mé tehdejší odpovědi, že chci procestovat celý svět a být šťastná, se zasmál.

Líbil se mi od prvního okamžiku, kdy jsem ho spatřila, vyzařovala z něj zvláštní noblesa a klid. Nikoho takového jsem doposud nepotkala. Čím víc jsem ho v průběhu večera pozorovala, tím víc se mi zamlouval... Měl na sobě krásnou bleděmodrou košili, šedivé vlasy pečlivě zastřižené, taky se mu nepřírozeně leskly nehty. Až později mi prozradil, že chodí pravidelně na manikúru.

Obdivoval moje blankytné oči a já se začínala ztrácet v šedi těch jeho. Možná to bylo tím vínem, které nejsem zvyklá pít, ale přestala jsem být tak strašně nervózní a cítila

jsem se vlastně skvěle. Karel na konci večere řekl, že by mě raději pozval k sobě domů než na hotel a že samozřejmě chápe, že to je netradiční požadavek, navíc v rozporu s pravidly. Díval se na mě stejně jako dnes večer, když říkal, že se do mě zamiloval, ale tehdy říkal, že to tak prostě cítí.

Asi kouzlo okamžiku. Moc si nevzpomínám, co ten večer probíhalo, vím jenom, že jsme si to lehce podnapilí rozdali na gauči a krabička kondomů zůstala nerozbalená v mé kabelce. Strašně se mi líbil tenhle neuvěřitelně stylový byt s obrovskou terasou. Nikdy jsem krásnější byt neviděla, ani jsem v žádném takovém nebyla. Byla jsem tehdy tak nadšená, že se o mě uchází zajímavý muž na úrovni, že jsem mu samozřejmě dala číslo – další věc, která se nemá dělat a je v rozporu s eskortními pravidly...

Karel si tehdy při loučení nejenom že řekl o moje číslo, ale ještě mě odvezl zpátky na koleje.

„Musím teď na týden odletět, ale po návratu tě moc rád uvidím,“ řekl mi při rozloučení.

„Doufám, že mi nikam neutečeš, andílku...“ To bylo prvé, co mě takhle oslovil.

ERNST

Karla jsem potkala ve čtvrtek, o víkendu jsem měla brigádu jako každou sobotu a neděli v obchodáku na Chodově, ze které jsem tentokrát musela pod záminkou náhlé střevní chřipky odejít dřív. Byla jsem zdravá jako ryba a cítila se výborně, ale Helena mi poslala nabídku na meeting, na který jsem se potřebovala nachystat. Proč postávat do večera u kávovarů a nabízet procházejícím zákazníkům ochutnávku kávy, když si můžu čtyřnásobek vydělat během hodinové návštěvy hotelu.

Navíc tohle bylo konečně potvrzené setkání. Helena mi pošle minimálně tři zprávy denně, a i když odpovím, že můžu, tak z toho většinou nic není... Ze začátku jsem se ihned začala horlivě chystat a měnit naplánovaný program, pak jsem psala Heleně, jestli to teda platí.

Vysvětlila mi, ne moc příjemně, že dokud nepošle sms „potvrzeno“ s číslem pokoje či jinými podrobnostmi, jde

jen o obecný dotaz... Zjišťuje, které slečny jsou k dispozici, jejich jména pak pošle klientovi a on si následně vybere. Nepřijde mi to moc praktické, protože to je vždy, „můžeš být za hodinu tam?“, „můžeš být tamhle?“, a kolikrát jen samotná cesta trvá přes půlhodinu. Ale snažím se vždy odpovídat ano a v duchu přemýšlím, jak se stihnu dojít nacytat. Nejlepší by bylo mít na sobě černé koktejlky nacytále a moct kdykoliv nacydnout do taxíku a odjet na daný hotel...

Takže předstírajíc křeče a průjem jsem pelášila na kolej a z ní rovnou do hotelu, našťestí jsem to neměla z Opletalovy daleko a vše jsem stihla... V té rychlosti jsem se nestihla začít stresovat, přemýšlet nad tím co, jak bude. Tentokrát žádná večere a dlouhé povídání.

Ernst byl zvláštní, podle přízvuku bych ho tipovala na Němce nebo Rakušana. Mohlo mu být okolo padesáti, měl na sobě polo tričko a elegantní tmavé delší krafasy. Ihned po příchodu na pokoj mi podal obálku a rovnou navrhl společnou sprchu. Z toho jsem moc nadšená nebyla – snažím se mít na sobě vycpanou podprsenku bez ohledu na to, před kým a kde se svlékám, co možná nejdéle, protože to alespoň tak vypadá, že mám nějaká prsa...

Ernstovi to bylo jedno. Rychlým pohybem si rozepnul zip u kalhot a stáhl je dolů. Wauu, byl naostro. Když vyprostil svůj mohutný penis z jejich těsného uvěznění, byla na mohutné bambuli na jeho konci vidět kapka. Nevypadalo, že mě chce pomalu svlékat, stáhla jsem si proto šaty i prádlo a následovala ho do koupelny. Už společné mytí